

Більше його нерви таких витівок не витримали б. Минуло кілька ідеально спокійних ночей, і Отісі вже були вирішили, що дух пішов, але одного вечора його випадково зустріла Вірджинія. Спершись на підвіконня, сер Саймон меланхолійно дивився на місяць.

– Доброго вечора, містере привиде! Мені дуже шкода, що брати влаштували таке. Але не хвилюйтеся: завтра вони повертаються до школи.

Сер Саймон сумно зітхнув і похмуро промовив:

Успіх привида, люба, у тому,
Що лякає він мешканців дому.
Я кричав, завивав, падав з ніг,
Та нагнати жаху я не зміг.

Дівчина поклала руку йому на плече:

Стали привидом ви безталанним,
Бо вчинили щось дуже погане.
Якщо щире у вас каяття,
Вільним підете ви в небуття.

– Ох, як я каюся! – вигукнув сер Саймон. – Я волів би знайти спокій, бо вже триста років не спав!

Із цими словами дух зник, залишивши по собі хмарку диму. Відтоді сонце знову засіяло над Кентервільським замком та його мешканцями.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Старигань повернувся до лабораторії, випив вілля й – хоп! – знову перетворився на шанованого доктора Джекіла. Аж тут у двері постукали батьки ображених дітей, які відстежили злодія від парку. Вони були самі не свої від люті. Але коли лікар відчинив двері, відвідувачі влізали його та перепросили за те, що потурбували, упевнені, що помилилися дверима. Відтоді, коли доктору кортіло утнути щось недобре, він перетворювався на чоловіка, якого вирішив назвати містером Гайдом. Таким чином він легко уникав покарання.

Незабаром шпальти газет пістрявіли розповідями про злочини загадкового містера Гайда. На нього

Але доктор Джекіл не хотів назавжди перетворюватися на когось іншого. Він хотів перевтілитися ненадовго, лише щоб помститися тим, хто завдав йому шкоди. Або щоб відчувти, як воно – чинити щось заборонене.

Лікар насипав білого порошку до пробірки, і змить рідину в ній закипіла та стала спочатку червоною, а потім – зеленою. І хоча вона нестерпно ткнула сіркою, Джекіл випив усе до останньої краплини одним ковтком і... хоп! Чоловік перекинувся на жакливого старого зі злими очима та лиховісною посмішкою. Дідуган прожогом кинувся на вулицю і вкрав у кондитерській кілька тістечок. Утікаючи, він поперевертав ящики біля овочевої крамниці й так гупнув по м'ячу, яким гралися діти, що той застряг серед гілля на верхівці дерева. Малеча розплакалася й кинулася до батьків. Дорослі вирішили покарати загадкового лиходія.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>